

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Daniel Cole
HANGMAN

Copyright © Daniel Cole 2018
Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02195-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DANIJEL KOL

MARIONETA

Preveo Vladan Stojanović

VULKAN

IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

Šta *ako* postoji bog?

I šta *ako* postoji raj?

I šta *ako* postoji pakao?

I šta *ako* smo... samo *ako*... *svi* već tamo?

PROLOG

Sreda, 6. januar 2016.

9.52 ujutro

„Nema Boga. To je činjenica.“

Detektiv glavni inspektor Emili Bakster posmatrala je svoj odraz na zastakljenom zidu sobe za saslušanje. Naprezala je uši ne bi li čula reakciju publike na ovu nepopularnu istinu.

Izostala je.

Izgedala je grozno, kao da nema trideset pet, već pedeset. Debeli crni šavovi držali su joj gornju usnu. Zatezali su se kad god bi progovorila. Podsećali su je na događaje, stare i nove, koje bi rado zaboravila. Ogrebotine na čelu odbijale su da zarastu. Traka joj je imobilisala slomljene prste, a vlažna odeća skrivala desetine ozleda.

Okrenula se prema dvojici s druge strane stola, s izrazom osobe koja se ubitačno dosađuje. Čitali su. Zevnula je i počela da se poigrava dugom smeđom kosom. Nepovređenim prstima prošla je kroz deo kose slepljen zbog trodnevnog nepranja. Nije marila što je poslednjim odgovorom uvredila specijalnog agenta Sinklera, impozantno građenog ćelavog Amerikanca, koji je energično pisao po otmenoj beležnici.

Atkins, oficir za vezu u Gradskoj policiji, izgledao je neugledno pored ukusno odevenog stranca. Baksterova je pedesetak minuta pokušavala da odgonetne kakve je boje bila njegova košulja kad je kupljena. Kravata mu je mlitavo visila oko vrata, kao da ju je vezao bolćivi dželat. Njen kraj nije mogao da sakrije skorašnju mrlju od kečapa.

Atkins je konačno protumaćio tišinu kao poziv da se umeša.

„Taj stav sigurno je doveo do prilićno *zanimljive* rasprave sa specijalnim agentom Rušem“, počeo je.

Znoj mu je curio po glatko izbrijanoj glavi, zahvaljujući osvetljenju na tavanici i grejalici u uglu. Vreli vazduh preobrazio je četiri niza snežnih tragova na linoleumu u prljave barice.

„Šta sad to znači?“, pitala je Baksterova.

„To znači da je, po podacima iz njegovog dosijea...“

„Zajebi njegov dosije!“, prekinuo ga je Sinkler. „Radio sam s Rušem i znam da je bio iskreni hrišćanin.“

Amerikanac je listao podeblji dosije levo od sebe. Izdvojio je dokument ispisan Emilinim rukopisom. „Baš kao i vi, ako je suditi po prijavi za posao koji obavljate.“

Gledao ju je u oči. Uživao je činjenici što je buntovnu ženu uhvatio u nesaglasju s ranijom izjavom, kao da je nanovo uspostavio svetsku ravnotežu kad je dokazao da deli njegova ubeđenja i da je samo htela da ga provocira. Baksterova je zadržala izraz osobe koja se žestoko dosađuje.

„Došla sam do zaključka da su ljudi, generalno, idioti, i da većina živi u pogrešnom ubeđenju da je bezumna lakovernost na neki način povezana sa snažnim moralnim kompasom. Taj dokument sastavila sam da bih dobila povišicu.“

Sinkler je gadljivo odmahnuo glavom, kao da ne može da veruje svojim ušima.

„Da li to znači da ste lagali? To se baš ne slaže s vašom tvrdnjom o posedovanju snažnog moralnog kompasa, zar ne?“ Slabašno se osmehnuo dok je vredno hvatao beleške.

Baksterova je slegla ramenima. „Ali govori *đavolski* mnogo o bezumnoj lakovernosti.“

Sinklerov osmeh je iščezao.

„Da li iz nekog razloga pokušavate da me preobratite?“, pitala je, nespo- sobna da odoli nagonu da provocira sagovornika, da ga natera da poskoči i nagne se prema njoj.

„Čovek je mrtav, glavni inspektore!“, prodrao se.

Nije ni trepnula.

„Mnogo ljudi je mrtvo... posle onog što se desilo“, promrmljala je i nastavila otrovnim tonom, „a *vi* zbog nekog razloga traćite vreme, brinući zbog jedine osobe koja je to i zaslužila!“

„Postavljamo pitanja“, umešao se Atkins da bi smanjio napetost, „zbog dokaza religiozne prirode... pronađenog pored leša.“

„Koji bi mogao svakom da pripada“, reče Baksterova.

Dvojica muškaraca izmenjali su poglede, na osnovu kojih je zaključila da joj nisu sve rekli.

„Znate li gde je specijalni agent Ruš?“, pitao je Sinkler.

Uzdahnula je. „Koliko je meni poznato, agent Ruš je mrtav.“

„Da li *zaista* želite da igrate tu igru?“

„Koliko je meni poznato, agent Ruš je mrtav.“

„Znači da ste videli njegov le...“

Doktorica Preston-Hol, psihijatrijski savetnik Gradske policije i četvrta osoba za malim metalnim stolom, glasno je pročistila grlo. Sinkler je ućutao posle neizrečenog upozorenja. Zavalio se na stolici i zakolutao očima ka staklenoj pregradi. Atkins je nešto zapisao u pohabanu beležnicu. Gurnuo ju je ka doktorki Preston-Hol.

Doktorica je bila dobrodržea žena u ranim šezdesetim. Njen skupoceni parfem gubio je bitku s vonjem vlažnih cipela, oboren na nivo cvetnog osveživača vazduha. Zračila je nenametljivim autoritetom. Svima je bilo jasno da namerava da prekine ispitivanje ako proceni da neko pitanje šteti oporavku pacijentkinje. Polako je podigla knjižicu umrljanu kafom i pročitala poruku, s izrazom učiteljice koja je u učionici presrela ceduljicu poverljivog sadržaja.

Ćutala je gotovo čitav sat. Nije želela da naruši tišinu. Blago je klimnula glavom Atkinsu kad je pročitala šta je napisao.

„Šta tu piše?“, htela je da zna Baksterova.

Doktorica nije reagovala.

„Šta tu piše?“, ponovo je pitala. Obratila se Sinkleru: „Postavite pitanje.“

Sinkler je izgledao neodlučno.

„Emili!“, brećnula se doktorica. „Da niste ni pisnuli, gospodine Sinkleru!“

„Slobodno pitajte“, izazivala ga je Baksterova. Njen glas ispunio je malu prostoriju. „Zanima vas stanica? Hteli ste da me pitate za stanicu?“

„Ispitivanje je završeno!“, obznanila je doktorica Preston-Hol i ustala.

„Pitajte me!“, povikala je Baksterova da bi je nadjačala.

Sinkler je odlučio da rizikuje zato što je znao da mu izmiče poslednja prilika da dođe do preko potrebnih odgovora.

„U izjavi ste naveli da verujete da je specijalni agent Ruš među poginulima.“

Doktorica Preston-Hol je ozlojeđeno podigla ruke.

„To nije pitanje“, reče Baksterova.

„Da li ste lično videli njegov leš?“

Sinkler se prvi put suočio s kolebanjem Baksterove. Međutim, takva reakcija nije podstakla njegovo zadovoljstvo, već grižu savesti. Pogled joj se zamutio. Pitanje ju je nateralo na povlačenje. Zarobilo ju je u prošlosti.

Prošaputala je odgovor slomljenim glasom:

„Znala bih da jesam, zar ne?“

Usledio je novi period napete tišine, u kome su svi razmišljali o uznemirujućoj prirodi kratke rečenice.

„Kako vam je izgledao?“, otelo se Atkinsu s usana kad je tišina postala nepodnošljiva.

„Ko?“

„Ruš.“

„Kako to mislite?“, pitala je Baksterova.

„Mislim na njegovo emocionalno stanje.“

„Kada?“

„Kad ste ga poslednji put videli.“

Iskreno se osmehnula posle kraćeg razmišljanja.

„Rasterećeno.“

„Rasterećeno?“

Klimnula je glavom.

„Zvučite kao da vam je stalo do njega“, nastavio je Atkins.

„Ne naročito. Bio je inteligentan i sposoban saradnik... uprkos očiglednim manama“, dodala je.

Posmatrala je Sinklera krupnim smeđim očima naglašenim tamnom šminkom. Vrebala je reakciju. Ujeo se za usnu i ponovo pogledao u staklenu pregradu, kao da psuje nekoga iza nje zbog ovako zahtevnog zadatka.

Atkins je preuzeo ulogu ispitivača. Tamne mrlje od znoja osvajale su prostor ispod njegovih pazuha. Nije primetio da su obe žene diskretno povukle stolice unazad, da bi izbegle neprijatni vonj.

„Inicirali ste pretragu kuće agenta Ruša“, rekao je.

„Jesam.“

„Niste mu verovali?“

„Nisam.“

„Više ne osećate lojalnost prema njemu, ni u tragovima?“

„Ne osećam nikakvu lojalnost prema njemu.“

„Da li se sećate poslednjih reči koje vam je uputio?“

Baksterova se vidno uznemirila: „Da li smo gotovi?“

„Još malo pa smo gotovi. Odgovorite na ovo pitanje, molim vas.“ Posmatrao ju je s olovkom iznad papira.

„Želim da odem“, obratila se Baksterova doktorki.

„Naravno!“, oštro će doktorka Preston-Hol.

„Postoji li neki razlog zbog koga pre odlaska ne možete da odgovorite na ovo jednostavno pitanje?“, obratio joj se Sinkler optužujućim tonom.

„U redu!“, gnevno će Baksterova. „Odgovoriću!“ Razmišljala je o odgovoru. Nagnula se preko stola da bi pogledala Amerikanca u oči.

„Nema... Boga“, iscerila se.

Atkins je bacio olovku preko stola kad je Sinkler ustao. Metalna stolica tresnula je o pod kad je izleteo iz sobe.

„Svaka čast“, umorno će Atkins. „Hvala na *saradnji*, glavni inspektore. Sad smo gotovi.“

Pet nedelja ranije...

PRVO POGLAVLJE

Sreda, 2. decembar 2015.

6.56 ujutro

Smrznuta reka krckala je i pucketala dok se meškoljila u snu ispod blistave metropole. Raznovrsna plovila, okovana ledom i zaboravljena, postepeno su nestajala pod snegom dok se kopno privremeno spajalo s gradom na ostrvu.

Sunce se šunjalo po pretrpanom horizontu, a most se kupao u naranđastoj svetlosti. Bacao je moćnu senku preko leda. Žičana konstrukcija spajala je imponzantne lukove. Ukrštene žice posute belim prahom bile su nalik na paukovu mrežu u koju se preko noći nešto uhvatilo.

Slomljeno telo Vilijama Foksa zaklanjalo je sunce. Visilo je izvitopereno i zapleteno, kao muva koja se iskidala pokušavajući da se oslobodi.

DRUGO POGLAVLJE

Utorak, 8. decembar 2015.

6.39 uveče

Noć je pritiskala prozore Novog Skotland jarda. Svetlost velegrada iza tanog sloja vlage podsećala je na šarene mrlje.

Od dolaska na posao, Baksterova nije napuštala kancelariju, veličine većeg ormana, u Odeljenju za ubistva i teške zločine. Izuzetak su bile dve kratke posete toaletu. Zurila je na opasno nakrivljenu kulu od papira na ivici stola, iznad korpe za smeće. Ulagala je velike napore da se izbori s instinktom koji joj je nalagao da gurne papire u korpu.

U trideset četvrtoj godini postala je jedna od najmlađih glavnih inspektorki u Gradskoj policiji. Njen brzi uspon hijerarhijskom lestvicom nije

bio ni očekivan ni dobro primljen. Mesto glavnog inspektora ne bi bilo upražnjeno, niti bi ona bila unapređena, da prošlog leta nije rešila slučaj Krpenog lutka i uhapsila zloglasnog serijskog ubicu.

Pređašnji glavni inspektor Terens Simons morao je da se penzioniše zbog lošeg zdravlja. Sumnjalo se da je taj potez iznuđen pretnjom komesara da će ga otpustiti ako sam ne odstupi s položaja. To je, naravno, bio refleksni birokratski manevar namenjen javnosti lišenoj iluzija, uporediv sa žrtvovanjem nedužnih da bi se umilostivila vazda gnevna božanstva.

Baksterova je, baš kao i njene kolege, s gađenjem posmatrala kako njenog prethodnika snalazi sudbina žrtvenog jarca. Nije ni razmišljala o kandidaturi za novoupražnjeni položaj glavnog inspektora dok joj komesar nije rekao da je mesto njeno ako ga želi.

Osvrnula se po svojoj kancelariji, s prljavim tepihom i ulubljenim ormarirom za spine (ko zna kakvi su važni dokumenti sahranjeni u donjoj fioci, koju još ne može da otvori), i pitala se o čemu je, kog đavola, razmišljala kad je prihvatila unapređenje.

Iz glavne kancelarije razlegao se usklik. Baksterova je bila preuzeta pritužbama na detektiva Sondersa da bi ga registrovala. Optužen je za korišćenje ružne reči za opisivanje tužiočevog sina. Baksterova nije sumnjala u opravdanost pritužbe, već u relativnu umerenost navedene ružne reči. Počela je da kuca zvanični odgovor. Izgubila je volju u pola posla i zgužvala pritužbu. Bacila ju je u korpu za smeće.

Stidljivo kucanje na vratima prethodilo je opreznom ulasku mlade koleginice. Pokupila je s poda bliske (i ne tako bliske) promašaje Baksterove i bacila ih u korpu pre nego što je spustila novi dokument na vrh nesigurne kule. Za takav potez bila je potrebna neverovatna veština.

„Strahovito mi je žao što vas uznemiravam“, rekla je saradnica, „ali detektiv Šo se sprema da održi govor. Pretpostavljala sam da biste hteli da prisustvujete.“

Baksterova je glasno opsovala i spustila glavu na sto.

„Poklon!“, zavapila je. Prekasno se setila.

Devojka je nervozno čekala uputstva. Posle izvesnog vremena tiho se iskrala iz kancelarije. Nije znala da li je Baksterova uopšte ostala budna.

Baksterova se ipak naterala da uđe u glavnu kancelariju, u kojoj se gomila skupila oko stola detektiva narednika Finlija Šoa. Na zidu je bio dvadeset godina stari natpis, koji je Finli kupio davno zaboravljenom kolegi.

ŽAO NAM JE ŠTO ODLAZIŠ!

Pored njega je bilo dosta krofni iz samoposluge. Mnogo nalepnica s natpisom *Rasprodaja* pratilo je trodnevnu odiseju peciva od neukusnog do nejestivog.

Učtivi smeh pratio je grubo hvalisanje škotskog detektiva kako namerava da udari Sondersa pre odlaska u penziju. Svi su se smejali, iako se poslednji takav incident završio operacijom nosa, s dva disciplinska postupka i višesatnim ispunjavanjem formulara za Baksterovu.

Mrzela je ovo: neprijatne, neiskrene i razočaravajuće ispraćaje posle decenija službe. Mislila je na mnogo zamalo izbegnutih pogibelji i groznih uspomena koje će novopečeni penzioner poneti kući. Stajala je u pozadini. Smešila se s ostalima da bi demonstrirala prijateljsku podršku. Ipak, posmatrala je Finlija s iskrenom naklonošću. Bio je njen poslednji pouzdani saveznik i jedino prijateljsko lice u kancelariji. Odlazio je sad, a nije mu kupila ni čestitku.

Telefon u njenoj kancelariji je zazvonio.

Nije obraćala pažnju na njega. Bila je zauzeta posmatranjem Finlijevog neuspešnog pretvaranja da je boca viskija, koju su mu kupili, njegova omiljena.

A najviše je voleo *Džejmison*, baš kao i Vulf.

Misli su joj odlutale. Setila se da je častila Finlija pićem poslednji put kad su se sreli. Otad je prošla skoro godina. Rekao joj je da nikad nije zažalio zbog odsustva ambicije. Upozorio ju je da joj novi položaj ne odgovara, da će se dosađivati i da će očajavati kao glavni inspektor. Nije ga poslušala. Nije razumeo da nije prihvatila unapređenje da bi napredovala u službi, već da je tragala za nečim što će joj privući pažnju, za promenom, bekstvom.

Telefon u njenoj kancelariji ponovo je zazvonio. Pogledala je ka svom pisaćem stolu. Finli je čitao varijante izjave „Žao nam je što odlaziš“ napisane na čestitki s Minionima, kupljenoj opet zato što je neko greškom mislio da ih voli.

Pogledala je na sat. Da li će ikad završiti posao u pristojno vreme?

Finli je spustio čestitku i započeo dirljivo oproštajno obraćanje. Hteo je da bude što kraće, pošto nije voleo da govori u javnosti.

„Hvala vam, zaista. Muvam se po ovom mestu otkad je bilo Novi nov-cati Skotland jard...“ Načinio je pauzu, u nadi da će se neko nasmejati. Bio je loš govornik i upravo je potrošio najbolju šalu. Nastavio je, iako je znao da će odatle sve ići nizbrdo.

„Ovo mesto i ljudi u njemu postali su mi više od posla i kolega. Mesto je postalo moja druga kuća, a vi moja druga porodica.“

Žena u prednjem redu obrisala je vlažne oči. Finli je pokušao da joj se osmehne, da bi joj dao do znanja da dele ista osećanja i da je neodređeno poznaje. Pogledom je tragao za osobom kojoj je oprostajni govor bio namenjen.

„Imao sam zadovoljstvo da gledam kako neki od vas stasavaju pored mene, kako se preobražavaju i od drčnih novajlija postaju“, oči su mu zazuzile, „snažne, nezavisne, divne i hrabre devojk... i mladići“, dodao je. „Hteo bih da kažem da mi je bilo veliko zadovoljstvo da radim s vama i da sam *zaista* ponosan na vas. Hvala vam.“

Pročistio je grlo i osmehom počastio kolege, koje su aplaudirale. Kon-načno je ugledao i Baksterovu. Stajala je pored stola u svojoj kancelariji, iza zatvorenih vrata. Živo je gestikulirala dok je s nekim razgovarala telefonom. Ponovo se osmehnuo, ovog puta tužno. Gomila se razilazila. Ostavljali su ga samog, da pokupi stvari i jednom zauvek napusti svoje radno mesto.

Uspomene su ga usporavale dok je pakovao fotografije koje su godinama ukrašavale njegovo radno mesto. Jedna od njih, s božićne zabave, iskrzana i obezbojena protokom vremena, ometala mu je proces razmišljanja. Kartonska kruna pokrivala je Finlijevu sve ćelaviju glavu, na radost njegovog prijatelja Bendžamina Čejmbersa. Grlio je Baksterovu na verovatno jedinoj fotografiji na kojoj se smejala. Na kraju je tu bio i Vil... Vulf, koji se uzalud trudio da osvoji opkladu i podigne Finlija s poda. Pažljivo je stavio fotografiju u džep sakoa i spakovao preostale stvari u kutiju.

Oklevao je na izlazu iz kancelarije. Nije smatrao da mu pripada zaboravljeno pismo pronađeno u zadnjem delu fioke radnog stola. Hteo je da ga ostavi za sobom, da ga pocepa, ali ga je na kraju spustio u kutiju punu beznačajnih uspomena i krenuo ka liftovima.

Pretpostavljao je da je ono još jedna tajna koju će morati da čuva.

Baksterova je u 7.49 uveče još sedela za radnim stolom. Na svakih dvadeset minuta slala je poruku s izvinjenjem zbog kašnjenja i obećanjem da će

stići čim bude mogla. Ne samo da ju je komandirka naterala da propusti čitav Finlijev oprostajni govor već je sabotirala i njen prvi izlazak u poslednjih nekoliko meseci. Tražila je da Baksterova ostane na radnom mestu do njenog dolaska.

Između dveju žena nije bilo mnogo ljubavi. Vanita, zadužena za odnose s medijima, prilično se otvoreno suprotstavljala unapređenju Baksterove. Sarađivala je s njom na ubistvima u slučaju Krpenog lutka i to iskustvo podstaklo ju je da obavesti komesara da je Baksterova svađalačke prirode, nepopustljiva i lišena svakog poštovanja prema pretpostavljenima. Takođe, smatrala ju je i direktno odgovornom za pogibiju jedne žrtve. Baksterova je pak Vanitu smatrala jezičavom zmijom, koja je bez trunke oklevanja, na prvi znak nevolje, gurnula Simonsa pod autobus.

Da sve bude gore, Baksterova je upravo otvorila automatski imejl iz arhive, koji je po ko zna koji put podsećao da Vulf još nije vratio nekoliko veoma važnih dokumenata. Posmatrala je poduži spisak. Prepoznala je i nekoliko slučajeva...

Benet, Sara: žena koja je udavila supruga u bazenu. Baksterova je bila prilično sigurna da je ćušnula taj predmet iza radijatora u sobi za sastanke.

Diboa, Leo: ubistvo hladnim oružjem, koje je polako izraslo u jedan od najstroženijih slučajeva za više agencija, s krijumčarenjem droge, prodajom oružja na crnom tržištu i trgovinom ljudima.

Vulf i ona silno su se zabavljali radeći na tom slučaju.

Ugledala je Vanitu u pratnji dvojice ljudi u kancelariji. Taj prizor srušio je sve nade da će otići s posla pre osam uveče. Nije se potrudila da ustane kad je Vanita uletela u njenu sićušnu kancelariju i kad ju je pozdravila izveštačeno srdačno, tako uvežbano da je delovala gotovo iskreno.

„Detektiv glavni inspektor Emili Bakster, specijalni agent Eliot Kertis iz FBI-ja“, obznanila je Vanita sklanjajući tamnu kosu s lica.

„Čast mi je, gospođo“, rekla je visoka crnkinja i pružila ruku Baksterovoj. Nosila je muškobanjasto odelo, kosu vezanu u rep tako čvrsto da se činilo da je obrijana, i imala vrlo malo šminke. Izgledala je kao da je tek prevalila tridesetu, ali je Baksterova pretpostavljala da je mlađa.

Rukovala se s njom ne ustajući sa stolice. Vanita joj je predstavila drugog gosta, koji se, po svoj prilici, više zanimao za razvaljeni ormar za spine nego za upoznavanje s njom.

„A ovo je specijalni agent...“

„Koliko *specijalni* mogu biti, pitam se“, prekinula je Baksterova šaleći se, „kad ih je već dvoje u ovoj sićušnoj odajici, koja neuspješno glumi kancelariju glavnog inspektora?“

Vanita nije obraćala pažnju na njene reči.

„Ovo je, kao što sam rekla, specijalni agent Dejmiyan Rouč iz CIA.“

„Roáč?“, pitala je nesigurno Baksterova.

„Rauč?“, pokušala je opet i Vanita, koja je odjednom posumnjala u svoj izgovor.

„Verujem da se izgovara Ruš* , kao tuš“, dodala je Kertisova. Okrenula se ka Rušu da potraži potvrdu.

Baksterova je izgledala zbunjeno kad se rasejani agent ljubazno osmehnuo, ovlaš kucnuo pesnicom o njenu i seo bez reči. Procenila je da je glatko izbrijani muškarac, s bledim tenom, prosedom kosom i nešto izraženijim čuperkom na čelu, na izmaku četvrte decenije. Gledao je naherenu kulu dokumenata između njih, pa korpu za smeće koja je vrebala pored stola. Iscerio se. Nosio je belu košulju s dva otkopčana dugmeta i iznošeno ali dobro skrojeno teget odelo.

Baksterova se okrenula ka Vaniti. Čekala je.

„Agenti Kertis i Ruš upravo su stigli iz Amerike“, reče Vanita.

„Razumem“, odvrtila je Baksterova strpljivije nego što je nameravala. „Večeras sam u stisci s vremenom pa...“

„Mogu li ja, komandire?“, obratila se Kertisova učtivo Vaniti, pre nego što se okrenula Baksterovoj. „Glavni inspektore, sigurna sam da ste čuli za telo koje je otkriveno pre skoro nedelju dana. Pa...“

Baksterova se zagledala u nju i slegla ramenima. Naterala je gošću da učuti pre nego što je čestito i progovorila.

„Niste čuli za Njujork? Bruklinski most?“, zapanjeno će Kertisova. „Telo upleteno u žice? To je bila svetska vest!“

Baksterova se borila sa zevanjem.

Ruš je gurnuo ruke u džepove kaputa. Kertisova je očekivala da će izvući nešto korisno, ali izvadio je porodično pakovanje žele bombona, pocepao kesu i onda je ponudio bombonama, suočivši se s njenim gnevnom izrazom.

* Orig. *Rouche* – reč je prezimenu koje je izvorno francuskog porekla (fr. *Rouché(t)* – Ruše), ali u engleskom, a naročito u SAD, ima velike oscilacije u izgovoru. (Prim. kor.)